

РОБЪРТ ШЕКЛИ

МИРИСЪТ НА МИСЪЛТА

Превод от английски: Рени Димитрова, 1997

chitanka.info

Истинските проблеми на Лерой Клийви започнаха, когато преминаваше с пощенски кораб 243 през неколонизирания звезден куп Сийргън. Преди това бе имал обикновените трудности на междузвездния пощальон: стар кораб, издраскани тръби и повредена астронавигационна система. Но сега, докато изчисляваше отклонението, забеляза, че в кораба става неприятно топло.

Той въздъхна недоволено, включи охлаждането и се свърза с началника на пощата в Базата. Беше в края на обхвата за радиоконтакт и гласът на шефа плуваше из море от статична пукотевица.

— Пак ли неприятности, Клийви? — попита шефът със зловещия глас на човек, който пише графици и вярва в тях.

— О, не знам — отвърна весело Клийви. — Като оставим настрана тръбите, астронавигацията и кабелите, всичко е наред, с изключение на изолацията и охлаждането.

— Това е направо срамно, дявол да го вземе — отвърна с внезапно съчувствие началникът на пощата. — Разбирам как се чувстваш.

Клийви включи охлаждането на МАКСИМУМ, избърса потта, която течеше в очите му и реши, че шефът само *си мисли*, че разбира как се чувства той.

— Малко ли съм врънкал правителството за нови кораби? Непрекъснато го правя. — Шефът се изсмя тъжно. — Те май си мислят, че мога да им разнасям пощата с всякакви стари трошки.

В този момент Клийви хич не се интересуваше от проблемите на шефа си. Дори и с включено на максимум охлаждане, в кораба беше горещо.

— Изчакай за момент — каза той. Отиде в задната част на кораба, откъдето като че ли се излъчваше топлината, и установи, че три от резервоарите му са пълни не с гориво, а с кипяща бяла маса. Четвъртият резервоар бързо се изпълваше със същото. Клийви ги огледа за миг, обърна се и хукна към радиото.

— Нямам вече гориво — каза той. — Мисля, че е каталитична реакция. Казах ви, че ми трябва нов резервоар. Кацам на първата кислородна планета, която намеря.

Той измъкна корабния СПРАВОЧНИК ЗА СПЕШНИ СЛУЧАИ и потърси в него информация за звездния куп Сийргън. В тази група нямаше колонии, но кислородните планети бяха отбелязани за по-

нататъшно изследване. Какво имаше на тях освен кислорода, никой не знаеше. Клийви очакваше да открие, ако корабът останеше цял достатъчно дълго.

— Ще опитам на З-М-22! — извика той през все по-нарастващия статичен шум.

— Пази пощата — изрева в отговор шефът. — Веднага изпращам кораб за теб.

Клийви му каза къде да си пъхне всичките десет кила от скъпоценната поща, но началникът вече беше изключил.

Клийви извърши добро кацане на З-М-22. Изключително добро, като се има предвид факта, че уредите и ръчките бяха твърде горещи, за да се пипат, че тръбите бяха се огънали от горещината, а чантата с пощата, метната на гърба му, ограничаваше движенията. Пощенски кораб 243 се приближи като лебед. На шест метра над повърхността на планетата той се предаде и се строполи като камък.

Клийви запази съзнание, макар да беше сигурен, че всяка кост по тялото му е счупена. Корпусът на кораба беше тъмночервен, когато той се измъкна през спасителния люк, завързал здраво за гърба си чантата с писмата.

Потътри се на около стотина метра със затворени очи. После корабът избухна и го хвърли по лице върху земята. Той стана, направи още две крачки и припадна окончателно.

Когато дойде на себе си, видя, че лежи върху малко хълмче, с лице в тревата. Беше в прекрасно шоково състояние. Чувстваше се отделен от тялото си. Един чист интелект, носещ се във въздуха. Всички притеснения, чувства, страхове бяха останали в тялото му, а *той* бе свободен.

Огледа се и видя, че наблизко минава някакво малко животинче. Бе с приблизителните размери на катеричка, но с тъмнозелена козина.

Когато то се приближи, той забеляза, че няма нито очи, нито уши.

Това не го изненада. Напротив, стори му се нормално. Защо, по дяволите, на една катеричка *й трябват* очи или уши? За катеричките

бе по-добре да не виждат мъката и нещастията на света, да не чуват мъчителните писъци на...

Приблужи се друго животно. То пък бе с вида и размерите на голям вълк, но също зелен на цвят. Паралелна еволюция? Клийви реши, че за общата схема всъщност няма никакво значение. Това животно също беше без очи и уши. Но затова пък имаше страхотни зъби.

Клийви го наблюдаваше почти безразлично. Как може чистият интелект да се занимава с вълци и катерички, пък били те без очи или друго? Той забеляза, че катеричката се бе смръзнала на не повече от пет крачки от вълка. Той се приближаваше бавно. После, на не повече от три крачки, като че ли загуби следата. Поклати глава и направи бавен кръг. Когато продължи напред, тръгна в правилната посока.

Слепецът лови слепец, каза си Клийви и това му се стори като дълбока и вечна истина. Докато наблюдаваше, катеричката помръдна, вълкът скочи, сграбчи я и я лапна на три хапки.

Колко са му големи зъбите, помисли Клийви. Безокият вълк веднага се извърна към него.

Сега ще ме изяде, помисли Клийви. Беше му смешно да осъзнае, че е първият човек, който ще бъде изяден на тази планета.

Вълкът дишаше в лицето му, когато Клийви отново припадна.

Когато дойде на себе си, беше вечер. Върху земята се бяха проточили дълги сенки, а слънцето бе слязло ниско. Клийви седна и опипа внимателно ръцете и краката си. Нямахше нищо счупено.

Той се надигна на коляно, скапан, но в състояние да контролира чувствата си. Какво се бе случило? Спомни си катастрофата, като да бе станала преди хиляда години. Корабът бе изгорял, той се бе отдалечил от него и бе припаднал. А след това бе срещнал вълка и катерицата.

Той се изправи несигурно на крака и се огледа. Това трябва да го беше сънувал. Ако бе имало вълк, досега да го е изял.

Когато погледна към краката си, той видя зелената опашка на катеричката и главата ѝ на няколко крачки встрани.

Отчаяно се опита да мисли. Значи е *имало* вълк, при това гладен. И ако очакваше да оживее до идването на спасителния кораб, трябваше да открие какво точно се е случило и защо.

Нито едно от животните не бе имало очи. Тогава как се проследяваха? По мириса? Ако е така, защо вълкът толкова трудно бе открил катеричката?

Той чу някакъв тих рев и се извърна. Там, на не повече от петдесет крачки, имаше нещо, което приличаше на пантера. Една жълто-кафява, безока и безуха пантера.

Проклетата менажерия, помисли Клийви и приклепна във високата трева. Тази планета го изненадваше твърде много. Трябваше му време да помисли. Как действат тези животни? Дали вместо зрение имаха чувство за ориентация?

Пантерата започна да се отдалечава.

Клийви задиша малко по-спокойно. Може би, ако не се мяркаше пред пантерата...

Щом думата „пантера“ му мина през ума, звярът се обърна към него.

Че какво пък направих, запита се Клийви и се зарови в тревата. Та този звяр не може да ме подуши, да ме види или чуе? Само реших да не му заставам на пътя...

С високо вдигната глава пантерата затича към него.

Ето какво! Без очи или уши, имаше само един начин звярът да го усети.

Той трябва да бе телепат!

За да провери теорията си, той произнесе на ум думата „пантера“, идентифицирайки я с животното, което се приближаваше към него. Пантерата изръмжа яростно и намали разстоянието помежду им.

За част от секундата Клийви разбра много неща. Вълкът бе проследил катеричката по телепатичен път. Катеричката се бе смръзнала. Може би даже бе престанала да мисли! Вълкът бе загубил мириса, докато катеричката не бе успяла повече да се въздържи от мисли.

В такъв случай защо вълкът не бе атакувал него, докато бе в безсъзнание? Може би и той е престанал да мисли или поне не е мислил на дължината на вълната, възприемана от вълка. Но може би имаше и нещо повече от това.

Сега обаче негов проблем беше *пантерата*.

Звярът изръмжа отново. Намираще се само на тридесетина крачки и се приближаваше бързо.

Клийви реши, че просто не трябва да мисли за... Трябваше да си мисли за нещо друго. По този начин, може би... ами той вероятно ще загуби мириса. Той започна да си мисли за всички момичета, които някога бе познавал, при това с мъчителни подробности.

Пантерата спря и объркано започна да рови земята.

Клийви продължи да мисли: за момичета, за кораби, за планети и за момичета, и кораби, и за всичко друго с изключение на пантери...

Пантерата напредна още пет крачки.

По дяволите, помисли си той. Как да *не* мислиш за нещо? Мислиш си непрекъснато за камъни и скали, за хора и места, за други неща, но умът ти винаги се връща на... Но ти не можеш да го отхвърлиш и да се замислиш за скъпата си баба, пияния си стар татко и драскотините върху десния ти крак. (Преброй ги. Осем. Преброй ги пак. Пак осем.) А сега вдигни поглед, ей така случайно, погледни, но се прави, че не познаваш... Както и да е, той все пак се приближава.

Клийви разбра, че да се опитва да *не* мисли за нещо е като да спре лавина с голите си ръце. Разбра, че човешкият ум изобщо не може да бъде ограничаван така направо и съзнателно. За това са необходими време и опит.

Оставаха му още петнадесетина крачки, за да се научи как да не мисли за...

Добре де, има игри на карти, за които може да се мисли, празненства, кучета, котки, коне, мишки, овце, вълци (да пази Господ!), драскотини, бойни кораби, пещери, бърлоги, леговища, малки животинчета (внимавай), *n-простоти*, туй-онуй, разни работи и така нататък (още осем крачки), храни, ястия, огън, лисица, прасета, торби, колички и п-п-п...

Пантерата се намираще само на около пет крачки и се присвиваше за скок. Клийви вече не можеше да отбягва мисълта. И изведнъж, в момент на вдъхновение, той си помисли:

— Женска пантера!

Пантерата, все още свита, се обърна неуверено към него.

Клийви се концентрира върху мисълта за женската. Той беше женска пантера и какво всъщност се опитваше да направи този мъжкар, като я плаши по този начин? Помисли си за неговите

(нейните, по дяволите!) малки, за топлото леговище и удоволствието да проследява катерички...

Пантерата се приближи бавно и се отърка в Клийви. Той мислеше отчаяно. Колко хубаво е времето и какво чудесно животно е всъщност този мъжкар. Толкова едър, силен и с огромни зъби...

Пантерата замърка!

Клийви се излегна и уви въображаемата си опашка около тялото си, защото реши да поспи. Мъжката пантера стоеше до него в нерешителност. Като че ли чувстваше, че нещо не е наред. Изръмжа веднъж гърлено, извърна се и се отдалечи.

Слънцето тъкмо бе залязло и цялата земя изглеждаше тъмно синя. Клийви установи, че се тресе несъзнателно и след миг ще се разсмее истерично на глас. Ако пантерата бе останала само още миг...

Той се удържа с усилие на волята. Беше време да се замисли сериозно.

Може би всяко от животните си имаше характерен мирис на мисълта. Катеричката излъчва един вид, вълкът друг, а човешкото същество напълно различен. Най-важният въпрос бе дали той може да бъде проследен само когато мисли за определено животно. Или дали мисълта му като мирис би могла да бъде различена дори и когато не мисли за нещо определено?

Очевидно пантерата го бе усетила чак когато бе помислил точно за нея. Но това би могло да се дължи и на странността. Мирисът на неговата чуждоземна мисъл бе успяла този път да обърка пантерата.

Просто трябваше да изчака, за да разбере. Пантерата може би не беше толкова глупава. Защото този номер ѝ го правеха за първи път.

Всеки номер може да сполучи... веднъж.

Клийви се излегна и погледна небето. Беше твърде изморен, за да се помръдне, а и израненото тяло го болеше. Какво ли щеше да му се случи сега през нощта? Дали животните продължаваха да ловуват? Или има нещо като примирие? Точно сега не му пукаше.

Да вървят по дяволите катеричките, вълците, пантерите, лъвовете, тигрите и северните елени.

Той заспа.

На следващата сутрин се изненада, като се събуди все още жив. Толкова по-добре. Можеше да бъде и хубав ден. Той весело се запъти към кораба.

От пощенски кораб 243 бе останала купчина изкривен метал върху изгорена земя. Клийви намери един метален прът, претегли го на ръка и го мушна в колана си откъм пощенската чанта. Не беше кой знае какво оръжие, но все пак му даваше известна сигурност.

Корабът не ставаше за нищо. Той го изостави и започна да се оглежда за някаква храна. В околността имаше няколко плодни храста. Той внимателно опита един от плодовете и го намери кисел, но не неприятен. Събра си от плодовете и ги изми във водата на близкото поточе.

Все още не бе видял никакви животни. Естествено, доколкото ги познаваше вече, те може би точно сега го заобикаляха.

Той отхвърли тази мисъл и започна да се оглежда за място, където да се скрие. Най-добре бе да не им се мярка пред очите, докато пристигне спасителният кораб. Той обиколи леко издигащите се хълмове, търсейки някоя канара, дърво или пещера. Но приятният пейзаж не предлагаше нещо повече от някой и друг двуметров храст.

Този следобед той вече се чувстваше изморен и раздразнен и оглеждаше нетърпеливо небето. Защо корабът още не идва? Предполагаше, че един бърз спасителен кораб би могъл да пристигне дотук за не повече от ден-два.

Ако, разбира се, началникът на пощата търсеше точно тази планета.

В небето нещо се движеше. Той се вгледа със силно разтуптяно сърце. Там наистина имаше нещо!

Беше птица. Тя се спускаше бавно към него, балансирайки с гигантските си криле. Плъзна се рязко надолу, но после отлетя.

Имаше странна прилика с лешояд.

Той продължи да върви. След миг се намери лице в лице с четири слепи вълка.

Това поне отговори на един от въпросите му. Той *можеше* да бъде проследен по характерния му мирис на мисълта. Очевидно зверовете на тази планета бяха решили, че не е твърде непригоден за ядене.

Вълците се приближиха внимателно. Клийви опита номера, който бе използвал вчера. Като измъкна металния прът от колана си, той помисли за себе си като за вълчица, тръгнала да търси малките си. Дали някой от вас, господа, няма да ми помогне да ги намеря? Тук

бяха. Само преди няколко минути... Едното беше зелено, другото на петна, а третото...

Може би тези вълци нямат петнисти малки. Един от тях се хвърли към Клийви. Той го удари още докато беше във въздуха с пръта си и вълкът се отдръпна.

Четири животни застанаха едно до друго и започнаха да се приближават.

Клийви отчаяно се опита да си помисли, че не съществува. Никаква полза. Вълците продължиха да напредват.

Клийви си помисли за пантерата. Той беше пантера, при това голяма и търсеше да похапне вълчо месо.

Това ги спря. Те подвиха страховито опашки, но не отстъпиха.

Клийви изръмжа, тропна с крак и се хвърли напред. Вълците се дръпнаха, но единият се промъкна отзад.

Той отстъпи встрани, като внимаваше да не го обградят. Като че ли не му вярваха. Може би не беше се представил добре като пантера. Те престанаха да отстъпват. Единият бе застанал зад него, а останалите не мърдаха, изплезили езици от влажните си, разтворени пасти. Клийви изръмжа яростно и размаха пръта си. Един от вълците се дръпна назад, но онзи, който беше отзад, скочи, блъсна се в пощенската чанта и го събори.

Докато те се нахвърляха отгоре му, Клийви получи ново вдъхновение. Той си представи, че е змия, много бърза, смъртоносна и с толкова остри отровни зъби, че би могла да отнеме живота на един вълк само за миг.

Те мигновено отскочиха от тялото му. Клийви изсъска и надигна глава върху дългата си гъвкава шия. Вълците завиха яростно, но не се решиха да нападнат.

Тогава Клийви сбърка. Знаеше, че не трябва да отстъпва, но тялото му си имаше други идеи. Без да се замисля, той се извърна и хукна.

Вълците го последваха, а когато вдигна поглед, Клийви видя, че лешоядите се събираха, за да могат да получат остатъците от тялото му. Той се стегна и се опита отново да се направи на змия, но вълците продължиха да напредват.

Лешоядите над главата му подсказаха нещо. Като космонавт, той знаеше как изглежда земята, гледана отгоре. Клийви реши да се

превърне в птица. Той си представи как се носи във въздуха, балансирайки леко по течението, гледайки надолу към зелената, вълнообразна повърхност на планетата.

Вълците се объркаха. Те започнаха да тичат в кръг и да подскачат във въздуха. Клийви продължи да лети, все по-високо нагоре, като при това отстъпваше по-надалеч.

Най-после се отдалечи дотолкова, че вече не виждаше вълците. Беше вечер. Той бе изтощен. Бе преживял още един ден. Но явно, че измамните му хващаха вяра само веднъж. Какво щеше да прави утре, ако спасителният кораб не дойдеше?

След като се стъмни, той лежа буден дълго, наблюдавайки небето. Но виждаше само звезди. И чуваше само виене на вълци или рев на пантера, която сънува закуската си.

Сутринта дойде твърде бързо. Клийви се събуди все още изморен и скапан. Остана да лежи по гръб, в очакване да се случи нещо.

Къде бе спасителният кораб? Реши, че са имали вече достатъчно време, за да стигнат дотук. Но защо още ги нямаше? Ако се забавеха още, пантерата...

Не биваше да си го помисля. В отговор чу ръмжене отдясно.

Той се изправи и се отдалечи от звука. Реши, че ще е по-добре да се изправи пред вълците...

И това не биваше да го помисля, защото сега към рева на пантерата се добави и виенето на няколко вълка. За миг той си помисли, че те биха могли да се избият взаимно. Ако вълците се нахвърлят на пантерата, той би могъл да се измъкне...

Но те се интересуваха само от него. Защо да се бият помежду си, досети се той, щом като се намира помежду им и излъчва във всички посоки своя страх и отчаяние?

Пантерата тръгна към него. Вълците останаха по местата си, явно в очакване да се задоволят с остатъците. Клийви опита отново номера с птицата, но пантерата след кратко колебание, продължи да напредва.

Клийви отстъпи към вълците, като се молеше да има нещо, върху което да се покатери. Трябваше му някоя скала или поне нормално дърво...

Но тук имаше само храсти! С въображение, породено от отчаянието, Клийви се превърна в двуметров храст. Всъщност не знаеше какво би си мислил един храст, но реши да опита.

Сега тъкмо цъфтеше. И един от корените му беше леко наранен — в резултат от последната буря. Но все пак си бе доста красив храст, като се има предвид всичко останало.

С крайчеца на единия си клон той видя, че вълците престанаха да се движат. Пантерата го обиколи, подуши го и наклони глава настрани.

Ами да, помисли си той, кой ще яде храсти? Може и да си е помислила, че съм нещо друго, но всъщност аз съм просто един храст. Сигурно не ти се ще да си напълниш устата с листа, нали? Пък и можеш да си счупиш някой зъб в клоните ми. Че кой е чувал пантера да яде храсти? А пък аз съм храст. Питай майка ми. Тя също беше храст. Ние всички сме си храсти още от ерата на карбона.

Пантерата нямаше намерение да напада. Но нямаше намерение и да се маха. Клийви се чудеше докога ли ще издържи. За какво още да мисли? За красотата на пролетта? За гнездо с червеношийки в косите си?

На рамото му кацна малко птиче.

Не е ли прекрасно, помисли си Клийви. То също смята, че съм храст. Ще си построи гнездо в клоните ми. Виж колко приятно. Всички останали храсти ще ми завиждат.

Птичето клъвна леко шията на Клийви.

Спокойно, помисли си той. Не искаш да убиваш дръвчето, което те храни нали...

Птичето го клъвна отново. Внимателно. После, като заби здраво ноктестите си крачета в рамото му, започна да кълве шията му със скоростта на пневматичен чук.

Проклет кълвач, помисли Клийви, като се опитваше все пак да си остане храст. Забеляза, че пантерата внезапно стана неспокойна. Но след като птичето го клъвна за петнадесети път, Клийви не издържа. Той го сграбчи и го хвърли към пантерата.

Пантерата щракна с челюсти, но не улучи. Ядосаната птичка полетя с писък около главата на Клийви. После литна да си търси поспокойни храсти.

Клийви веднага се превърна отново в храст, но играта вече бе приключила. Пантерата се хвърли към него. Клийви се опита да бяга, но се спъна в един вълк и падна. След като пантерата вече ръмжеше в ухото му, той разбра, че е труп.

Пантерата се поколеба.

Клийви вече беше труп до върха на пръстите си. Беше мъртъв от дни, от седмици. Кръвта му отдавна бе изтекла. Плътта му се разлагаше. Беше мърша. Никое нормално животно не би го докоснало, независимо колко е гладно.

Пантерата като че ли се съгласи. Тя се отдръпна. Вълците виеха от глад, но те също се отдръпнаха.

Клийви увеличи гниенето си с още няколко дни. Мислеше си колко ужасно изглежда, колко нездравословен леш представлява. И наистина повярва в мисълта си. Искрено вярваше, че не става за ядене от когото и да било.

Пантерата продължи да се отдалечава, следвана от вълците. Беше спасен! Можеше да продължава да се прави на труп през остатъка от живота си, ако е необходимо...

И тогава подуши *истински* мирис на мърша. Като се огледа, той видя една огромна птица, която кацна до него.

На Земята тя би била наречена лешояд.

Клийви щеше да се разплаче. Нищо ли не можеше да направи? Лешоядът се насочи към него и Клийви скочи и го ритна. Ако трябваше да бъде изяден, поне нямаше да е от лешояд.

Пантерата се върна със скоростта на светкавица и като че ли по сляпото ѝ лице, покрито с козина, се виждаше яд и объркване. Клийви вдигна металния си прът, като му се искаше той да беше дърво, върху което да се покатери, пистолет, с който да стреля или дори факла, която да развърти наоколо си...

Факла!

Той веднага разбра, че е намерил отговора. Размаха горящия край към пантерата и тя се отдръпна със скимтене. Клийви бързо започна да гори във всички посоки, като подпалваше сухата трева и храстите.

Пантерата и вълците побягнаха.

Сега вече бе негов ред! Не биваше да забравя, че всички животни се страхуват силно и инстинктивно от огъня. Боже мили, той щеше да бъде най-опустошаващият огън, който би могъл да види това място!

Появи се лек ветрец и го понесе над хълмистата земя. Изпод храстите изскачаха катерички и бягаха надалеч от него. Цели птичи ята се вдигнаха във въздуха, а пантерите, вълците и останалите животни бягаха заедно, забравили всяка мисъл за храна, мъчейки се по-скоро да се отърват от огъня — да избягат далеч от него!

Клийви си помисли бегло, че сега е станал истински телепат. Със затворени очи той можеше да вижда всичко около себе си и да чувства какво става. Той напредваше като бушуващ пожар и изгаряше всичко по пътя си. И *усещаше* страха, който излъчваха мислите им докато бягаха.

Беше приятно. Та нали човекът винаги е бил господар заради възможността си за адаптация, заради разума си? И тук той постигна същия успех. Той с гордост насочи пламъците си на пет километра от себе си и подпали храстите. Гореше силно, пращеше, хвърляше искри...

И тогава усети първата капка вода.

Той продължи да гори, но капките станаха пет, после петнадесет, а после петстотин. Бе измокрен и огънят, тревата и храстите скоро бяха залети с вода.

Загасиха го.

Не е честно, помисли си Клийви. Имаше пълното право да победи. Бе се противопоставил на тази планета със собствените ѝ средства и бе я победил... Но природата бе разрушила постижението му.

Животните плахо започнаха да се завръщат.

Водата се сипеше отгоре. Последните пламъци на Клийви загаснаха. Той въздъхна и припадна.

— ... дяволски хубава работа. Ти запази пощенските пратки и това е знак, че си чудесен пощальон. Може да те уредим за медал.

Клийви отвори очите си. Началникът на пощата се бе надвесил отгоре му и се усмихваше гордо. А той самият лежеше върху една койка и виждаше над себе си извитите метални стени.

Беше в спасителния кораб.

— Какво се случи? — попита с прегракнал глас.

— Пристигнахме тъкмо навреме — отвърна шефът. — По-добре още да не се движиш. Едва не те изпуснахме.

Клийви усети, че корабът се издига и разбра, че напускат планетата З-М-22. Той се домъкна до прозореца и погледна зелената земя долу.

— Малко оставаше — продължи шефът, застанал зад Клийви и наблюдаващ повърхността. — Веднага пуснахме противопожарната система на кораба. Ти бе застанал в центъра на най-страхотния прериен пожар, който някога съм виждал...

Докато гледаше надолу към недокоснатата зеленина на планетата, началникът на пощата като че ли се усъмни в думите си. Той погледна отново и изражението му напомни на Клийви за пантерата, която беше излъгал.

— Я кажи... Как така огънят не те докосна?

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.